

Hårderups posten

Nr 33 — November 2003
30 kr.

Via den nya bredbandsmasten kan de flesta
här i bygden nu ha ständig kontakt
med alla delar av världen.

VÄRLDEN HAR KOMMIT NÄRMARE

Av Claus Nybo
Starrarp

Man behöver inte vara isolerat och långt från omvärlden om man bor på landet. I alla fall inte om man bor i Starrarpsområdet. Kommunikation via snabb internet är nämligen nu en möjlighet för alla som har fri sikt till Starrarpsmasten. Det kan betyda mycket att kunna kommunicera snabbt med folk omkring oss, inte minst om man är ung, men också för folk som jobbar hemifrån eller har eget företag.

I sensommaren restes en 37 meters mast i Starrarp, från vilken det nu går att få snabb internet uppkoppling via den teknik som kallas Radio LAN. Över ett år skulle det ta för att få allt på plats - förhandla avtal, söka tillstånd och sen själva byggandet av masten. I augusti tog Teleservice i Sjöbo över färdigställande och driften av bredbandsnätet i området. Men även de har haft problem, man kunde inte få fram klient utrustningen från leverantören, så fortfarande är det bara enstaka som har blivit uppkopplade. Man har därför så sent som i sista vecka bytt utrustningen i masten till en nyare teknik från en annan leverantör. Så om du inte har blivit uppkopplad än eller inte har anmält ditt intresse än, kontakt då Teleservice direkt, för omedelbar leverans.

Bredband i Starrarp är nu en realitet tack vare den stora uppbackningen från alla på trakten. Tack för hjälpen, och lycka till med surfningen.

STARRARPS BYALAG

Starrarps Byalag har haft bystämma och majgille hos åldermannen Tommy Kristiansson. På mötet fick Göran Sjöstedt förnyat förtroende som brännbollsledare, Inger Dahlqvist-Johansson blev julgransgeneral och Janne Johansson fick ansvar för nyplantering av granplantor på allmanningen uppe vid gränsen till Bjälkhult. Till Ålderman 2004 utsågs Ewa Andersson.

VI SAKNAR TVÅ MEDARBETARE

Två av Hårderupspostens trognaste medarbetare har avlidit i år. Gösta Kristiansson var en välkänd historieberättare, både i ord och skrift. Ingen kunde som han återge dråpliga episoder bland färgstarka personligheter i Starrarp och Hårderup, samt kåsera kring vardagsupplevelser med genuin och varm humor. Gösta lämnar ett stort tomrum efter sig här i Hårderupsposten.

Detta gäller också Anton Håkansson, som sett många människor komma och gå under sitt långa liv som handlare och pensionär i Starrarp. I Hårderupsposten har Anton bidragit med skämtteckningar, egna berättelser, underlag för artiklar och inte minst har Anton gjort Hårderupspostens vinjett.

BYGDESKALDEN NILS EKLUNDH 100 ÅR

Av Bertil Persson
Starrarp

I år har vi firat 100-årsminnet av spelemannen Anders Persson i Puus med stor musikfest. Märkligt nog har vi ytterligare en kulturpersonlighet som skulle fyllt 100, nämligen Nils Eklundh, poeten i Bjälkhult. Det uppmärksammades vid årets bjälkhultspromenad, som blev den sista i raden av 25. Men jag skulle vilja uppmärksamma denne märklige man ytterligare här i Hårderupsposten, just med anledning av jubiléet.

Det har i många år föresvävat mig att publicera en av Eklundhs noveller. De är bara några få, men utrymmet har hittills inte medgivit detta. Nu tänker jag bereda utrymme för den kortaste. Var och en får bedöma hans förmåga att berätta, men den är intressant på flera sätt och kanske är innehållet nog så aktuellt även idag. Den är inte daterad, men troligen skriven på 1930-talet. Nils Eklundh var organiserad nykterist och såg som sin uppgift att sprida kunskap och ljus över den fördärliga och fördummande spriten. Novellen har ett syfte, det är en sedlighetsnovell, sådana som numera är närmast bannlysta i litteraturen. Döm själva om den fyller en uppgift.

Turister

Av Nils Eklundh, Bjälkhult

- Om vi hade roligt – Så fråga! Jo du kan allt lita på att det var en skojig dag! Ah! – men man är ju lite tung i huvudet förstås.
Sven Pers´Ola sträckte armarna upp i luften och gäspade så det kunde höras i en hel kyrksocken. Han var nyss uppstigen och var kommen ut att titta på vädret och hämta en nypa lyft.
Klockan var annars 10 på förmiddagen, så Ola var inte tidig av sig. Men det var måndag, och det är en dag för sig. Och föräldrarna skötte om sysslorna, så Ola kunde gott ligga.
Nu såg han inte så särdeles utsövd ut ändå, glämlig i ansiktet som han var och med håret i alla väderstreck.
Grannens Erik, som kommit förbi på vägen, just som Ola kom ut, påpekade förhållandet.
- Fasligt så du gäspar, är du inte utsövd?
- Ha det är så lagom med det. Men du ska också tänka.....inte komma hem förrän klockan 4....lite sned till på köpet.....ja, du ska tro de var en livad dag!
- Såg ni mycket?
- Jaa, en hel del.
- Där var väl vackert uppe vid gården – en hel mängd sevärigheter?
- Gården?
- Ja, Klaralunds gård, ni var ju där.
- Det vet jag inte...la se...Klaralund?
- Ni skulle ju titta på den vackra trädgården.
- Ha, ja visst, Klaralund – jo det var en mycket präktig gård! Ligger mycket vackert, trädgården är särskilt snygg. Förresten ska där visst vara en gammal grotta, som är lite märkvärdig.
- Ska visst vara....såg du den inte?
- Inte....d.v.s. den syntes inte för häcken.
- Men ni var väl inne i trädgården?
- Nej, pojarna tyckte, att vi kunde ta ner till byn med detsamma, för gården var ingenting. Så vi stannade inte till där.
- Men i all världen, det var ju dit ni skulle....
Erik lät i högsta grad förvånad och betraktade Ola en smula misstroget. Stod inte karlen rätt fram och ljög, det lät inte bättre. Gården hade han väl sett, klart.
Ola gäspade ytterligare och gned ögonen intensivt samt tog bort en fluga, som placerat sig på ingen mindre plats än näsan. Sedan stoppade han händerna i byxfickorna.
Se, Ola hade varit på en s.k. utflykt dagen innan, som var söndag. De hade varit två personbilar, inalles tio ungdomar med chaufförerna. Färden hade gällt Klaralunds gård och den intill liggande vackra Brinkasjön, som hade badstränder och restaurang. Klaralund hade en gammal park med min-

nesmärken och statyetter, och gården var bekant för sina rika samlingar av fornfynd och vapen. Detta skulle ungdomarna, med ägarens tillstånd, taga i betraktande. Så hade det sagts. Och nu stod Ola och sa, att sällskapet inte ens stannat till där.

Erik hade inte kunnat följa med, eftersom han var bjuden på födelsedagskalas hos en släkting. Annars hade han gärna velat vara med, ty Klaralund hade han alltid hört talas om som något mycket sevärt och vackert. Och dagen hade varit varm, så ett bad hade mycket väl passat. Nu hade det fått vara med alltsammans.

Ola visslade och började därefter skratta. Ja, han råkade i en sådan skrattparoxysm, att han måste huka sig ned och hålla sig för magen.

Erik undrade vad som stod på.

- Å, det är då för tokigt. Ja, du skulle bara varit med igår, hå, hå, du skulle varit med... Så tog skrattet alldeles överhanden, och det tog en god stund, innan Ola förmådde bemästra sin munterhet. Han skrattade så svetten lackade i pannan. Det var tydligt, att minnena från gårdagen trängde på med överväldigande styrka. Säkert hade det varit ett alldeles överdådigt nöje.

Erik måste slutligen fråga, vad det var, som varit så väldans roligt. Den andres munterhet höll på att fördystra honom själv; han hade ju gärna velat vara med, han också.

- Jo, tänk, Nicklas, Anderssons Nicklas, han...

Och därmed började ett nytt anfall och återstoden drunknade i skratt. Ola höll på att alldeles kikka av munterhet.

- Nå, men vad var det...hur var det med Nicklas?

- Full, full som en kaja, måste ledas ner till bilen, sov fyra timmar i sträck. Hå, hå!

Ola måste avbryta sig för en ny paroxysm, snöt sig grundligt och torkade sig i ögonen. Satte sig därpå tillrätta på gärdsgården.

- Var det hela nöjet?

Frågan kom i en ton så pass gäckande, att Ola förvånad måste spärra upp ögonen. Var det möjligt att Erik inte förstod det fina i detta verkligt kostliga nöje – Nicklas stupfull på utflykt i det gröna. Erik var dum – ja, det var ju sant, han smakade inte själv starkt. Men....

Ola fann sig böra komplettera sina uppgifter med ytterligare fakta:

- De voro ju förstås ankomna allihopa. Jöns vinglade rätt betänkligt och Adolv stödde sig på en stör mest hela tiden. Och....

- Men gjorde ni inget annat än drack? Var höll ni till?

- På restaurangen förstås. Jöns hade två liter med sig, Adolv ett stop, själv hade jag också en skvätt, och så blev det snapsar till maten. Under bordet, förstår du, stället har inga rättigheter. Men det klarade sig galant i alla fall.

- Var ni där hela tiden?

- Ånej, först voro vi ute och tittade på trakten. Men det var så 'na hiskliga backar och varmt till på köpet. Vi voro nere vid sjön också.

- Bada ni?

- Inte, d.v.s. Adolv vaskade händerna, som voro smutsiga, sedan han snubblat över en stubbe. Vi hade inga handdukar.

- Ni kunde låtit solen torka.

- Bevars väl, vi ville väl inte ligga nakna i solen och få värmeslag, sådan hetta det var. Förresten var där flickor, men dom hade baddräkter på sig. Jöns ville låna en, ser du, men det nekades. Jag ville bju' på kaffe, vilket också avslogs. Sedan gingo vi upp på restaurangen och satt till kväll. Ja...och sedan voro vi i tivoliet.

- Var ni inte och besåg omgivningen. Kyrkoruinen t.ex.? Eller stenbrottet?

- Sånt prat, när skulle vi ha hunnit med det? Man hinner inte ränna ikring så mycket, om man ska ruiner och stenbrott? Nej! Men vi hade roligt, förbaskat trevligt hade vi. Tänk, två dansbanor och messingssextett! Det är annat än den här hålan har att bjuda.

Ola letade fram snuggan ur byxfickan, men fann, att han glömt tobaken inne och stoppade ner den igen. Blinkade mot solen och tog fram klockan. Så kom han väl att tänka på det roliga och började skaka av skratt på nytt.

- Den Nicklas, ja, det får man säga är en trevlig kurre! Ha, ha, en riktig lustigprick! Sov i bilen i fem timmar, Jöns måste svepa filten om honom. Så han blev riktigt utsövd, om inte annat. Men det tycktes inte Ola vara, av den högljudda gäspningen att döma, varmed meningen avslutades.

Erik sa adjö och gick bortåt vägen åt butiken.

På hemvägen mötte han Nicklas från Tället, som kom cyklande. Han gick av cykeln och gav sig i språk med Erik.

- Du var inte med på utfärden igår.

- Nej, var det trevligt?

- Ja, alldeles vådligt....tänk att Ola....

- Vad var det med honom?

- Han blev alldeles stupfull i Brinkadals tivoli. Alldeles redlös. Låg bakom några buskar mest hela kvällen. Just en fin en att ha med, när man är ute och turistar. – Skulle förresten vara trevligt att träffa honom i dag!

- Det har jag gjort.

- Såå... Vad sa han?

- Han sa att det var trevligt, men han nämnde ingenting om att han själv....

- Hm....nej jag hade nästan en smula bråttom idag, skulle ner till vagnmakaren.

Nicklas svängde sig upp på velocipeden och hjulade iväg. Erik fortsatte hemåt.

- Just ena präktiga turister, muvlade han. Fyllet är allt, de bekymra sig om, det enda, som intresserar dem. Sevärdheter och sådant är det minsta. Behöver man verkligen fara flera mil, för att suppa upp några liter brännvin, som man händelsevis kommit över?

Erik fick inget svar på frågan och hade heller inte framställt den till någon. Skulle det förresten ha lönat sig?

Men han ångrade inte att han hade blivit hemma den dagen. Sådana "turistfärder" hade ingen lockelse för honom, de kunde gärna undvaras. Liksom dumheten överhuvud, den gjorde ingen människa glad. Men man kunde nästan bli ond över att så mycken dumhet fanns.

På samma tema och med samma motiv har Nils Eklundh skrivit en av sina mest uppskattade dikter. Även om den lästs och hörts av många, så känns det ändå motiverat att åter publicera den nu till hans hundraårsminne.

En suppelant (1944)

Nu skener solen litta rart på Måns
vi valde nom te suppelant i jåns.

Orförarn frågte vem vi ville ha
å alla töckte vi ad Måns va bra.

När så beslutad hade bled klobbfäst
bjöd Måns voss alla på en redi fest.

Ovärdi kände han se, som han sa,
den stora ära, som han rönt i da.

Han hade allri, sa han, väntad på
å komma opp se å ble hedrad så.

Vi sad å lyddes på de Måns han sa
å fick ett gille, som va rektet bra.

Vi hållt te goe å sa ente nä
å mätta ble vi där, å glaa mä.

När vi säjt tack å skolle te å gå
fallt Måns i fåsten som ett stackals skrå.

Nils Eklundh 1903-1965

Vi hjalp nom opp å fick nom i en stol
men då sto Månskan i en dör å gol

- Du bler då allri annes än en fjant!
Men Måns sa: Töst! Nu e ja suppelant!

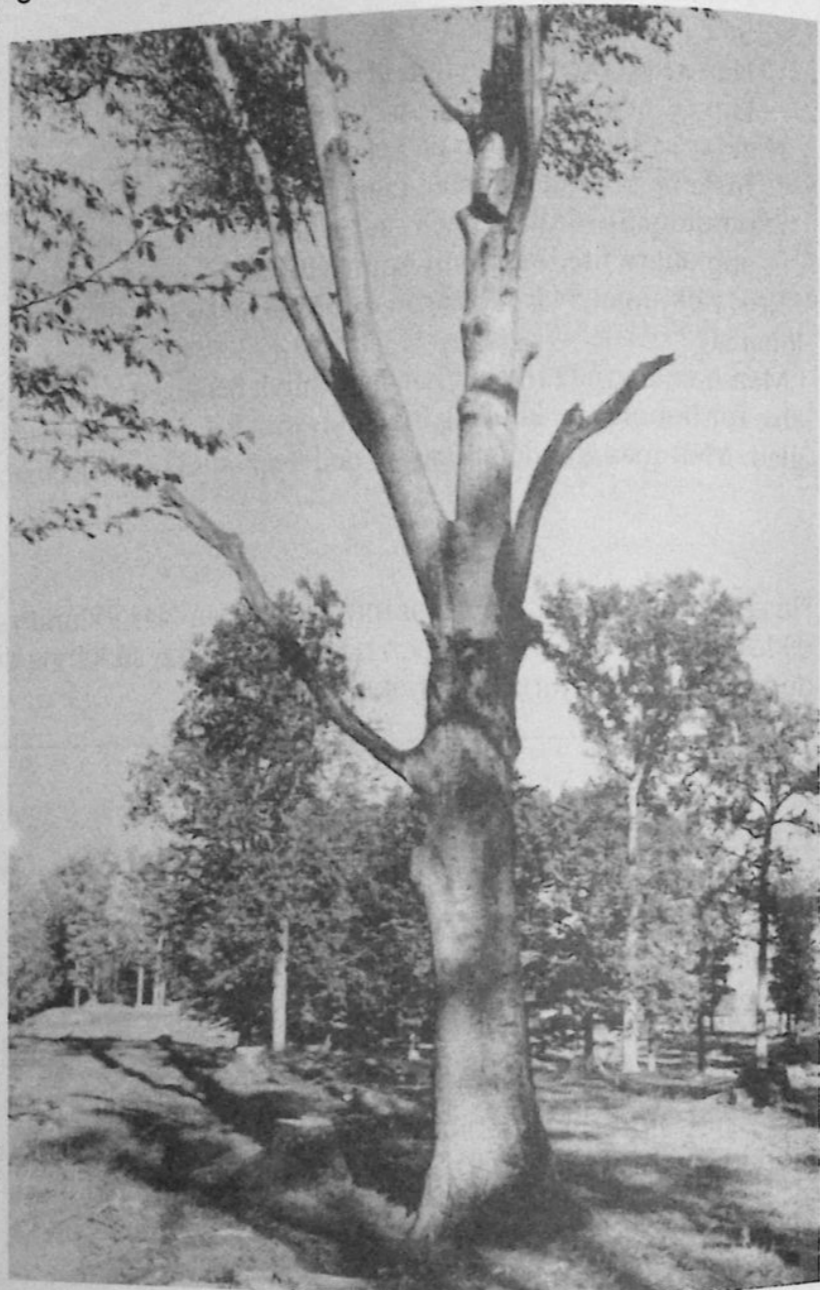
Skogens hemligheter

Av Sven Ulatoffa,
Frenningeberg

Uti Liljekonvaljskogen på Frenningeberg har hänt en del saker under tidens gång, som är värda att notera. Det som först väckte mitt intresse är ett gammalt träd, en bok, som är helt knottrig i barken runt om och uppe i en del grenklykor. Där har ristats under årens lopp. Det kan vara romantiska äventyr som gett anledning att rista, eller när man plockade liljekon-

valjer till skolavslutningen eller som vissa gjorde, plockade för försäljning på torghandeln i Malmö. Men även andra ärenden i skogen kan ha gett anledningen. Bland andra var här ett gäng SLU ungdomar sommaren 1947 eller -48 utrustade med pennkniv och ristade, uppger Arne Jönsson, som senare själv blev ägare till gården 1956-67. När jag planerade det här inslaget i Hårderupsposten trodde jag att den äldsta nu läsbara inristningen var gjord av B N 14/4 - 1953, men när jag en dag hämtade ved i skogen, kom mina grannar Jette och Ulf förbi. Jag visade dem trädet och tydligen var det rätt ljus och fuktighet på trädet den dagen, för vi kunde alldeles tydligt se året 1930. Ristningen sitter ca 6 m upp, ovanför en grenklyka, så det behövdes en traktor och stege med Bertil och Ulf i skopan för att konstatera fakta. Det står AL. V. 1930 11/5, i ett hjärta. Mycket annat lär också ha hänt i skogen. Enligt Yngve Persson, Lars Ohlsson och Gösta Persson slog militären läger här när dom var ute på marsch vintern

1939 - 40. Vädret var ganska milt, men omslag till kallare överraskande krigarna totalt. På den tiden var det många hästar i militärens tjänst och dom stod uppstallade under bar himmel ute i skogen. Hästarna klarade sej någorlunda när temperaturen sjönk till - 29 grader, med ett undantag, öronen frös av dem. Ola Sörensson, lantbrukare i trakten satte hårt mot hårt och fick militären att inkvartera hästarna hos lantbrukarna runt om. Enligt en annan uppgift var skogen också ett tillhåll för diverse svarthandel under krigsåren. För ännu längre sen har här funnits en vikingaboning med en konstig stenformation i stengärdet. Om jag hade vetat allt som har hänt här så hade det blivit en mycket tjock bok med berättelser av varjehand slag, men skogen behåller sina hemligheter.

Ett numera ganska skamfilat träd. Stora träd runt om har nästan tagit död på detta, en gång ståtliga träd. Skogningen runt om är nog i senaste laget.

Bilden visar tydlig trädets popularitet hos knivbärande.

För att vara med i årets upplaga i Hårderupsposten kan man säga att året 1930 upptäcktes i elfte timmen, annars hade 1953 fått gälla som äldsta nu läsbara.

I BOKENS SKUGGA

Text & musik: Sven "Ulatofta"

Beginne Intro F B F Gm Dm F C7 Gm C7 F Dm7 Gm C7

5 10 15 20 25 30 35 40 45

Vers

1. Ett träd bland alla träden i skogens dunkla
2. En hemlighet det är ännu vem som ris-tat

djup har fängs-lat månet hjär-ta och satt det ut-i brand med en
har ut-i lilje-kon-valj-sko-gen i sin ungdoms dar. Där i
kniv i mör-ka bark-en kom namn-et på en äl-skad vän på pränt. där
bok-ens svala skug-ga där bark-enläks och nam-nen su-das ut Men
par vid par har ris-tat i hjär-tan si-na namn. Ja tänk om ett
än går namn att lä-sa som skrevs för länge sen.

träd kunde pra-ta be-rät-ta ta det som har
hänt, uti bok-ens stam under löv- prydda
gre-nar, där har ris-tats när tu för-en-nats

Fine

HEINGEBERGSBONDEN, OLA SVENSSON, SOM BLEV RIKSDAGENS VICE TALMAN.

Av Dr. K.G. Lundberg
Solhälls Gärd

Ola Svensson föddes den 28/12 1796 å hemmanet nr 15 Heinge. Fadern Sven Jönsson i Heinge var en i bokliga kunskaper bevandrad man, som i sin tur fick de första grunderna inplanterade av sin fader Ladufogden på Vollsjögården.

Genom sitt giftermål med Elna Nilsson, enda barnet till Lantbrukaren Nils Larsson å nr 15 Heinge, blev Ola Svensson ägare till denna gård och fädernehemmet nr 3 i Heingetorp. Dessa båda jämte senare inköp från de Piperska domänerna bildade nuvarande Heingeberg. Sedan Ola Svensson övertagit gården blev han långt mer anlitad än fadern som hemsöckens förtroendeman utan även hela häradet. Hans kloka råd räckte till för alla, icke minst små-folket, som ofta hade ärende till riksdagsmannagården i Heinge.

Vad Nils Månsson i Skumparp i detta avseende tidigare betytt för Färs och färsingarna blev snart nog överflyttat på hans gode vän i Heinge.

Huruvida den gamle Skumpen, som avlidit 1837, i honom sett sin efterträdare, känna vi icke, men det är ganska troligt.

Ola Svensson intog redan under hans sista levnadsår en så framskjuten plats bland bönderna i Färs, att man säkerligen kunde, som det heter i visan förutse "att dagarna rinna och månaderna gå. Han riksdagsman bliver med åren pass på"

Den som blev korad till Nils Månssons efterträdare, kunde vara förvissad om att vid framkomsten till riksdagen bli skådad i sömmarna. Litet var undra säkerligen, om man från denna skånska bygd kunde föra fram en honom värdig efterträdare. Även om Ola Svensson icke kan jämföras med honom visade han i alla fall hålla måttet.

Ola Svensson var i likhet med de flesta andra skånebönder för förbättrade kommunikationer. Skåningarna ha i olikhet med befolkningen i en hel del andra provinser gärna velat åka fort till kyrka och marknad, ha bra hästar och bra vagnar.

Under riksdagen 1859-60 blev Ola Svensson invald i bankoutsittet, där han tidigare haft plats. Ola Svensson grundade bl.a. Färs Sparbank.

Ola Svensson var en stor idealist, vars intresse togs i anspråk av en del likatänkande. Så var exempelvis med en ädle människovännen Axel Gustaf Gyllenkrok i Björnstorp, den kände grundaren av Råby räddningsinstitut. Han stod även i stort vänskapförhållande till friherre Nolcken i Jordberga, den man som, om vilken biskop Thomander yttrade att "adelsman och ädelsman är ej alltid ett, det kan jag svärja, men uppå vackra Jordberga både jag förmenta fann".

Ett uttalande av Ola Svensson vid riksdagen 1859 bör nämnas. Kravet om representationsförändring.

- Även om man anser, representationsrätten företrädesvis vara förenad med jorden och de medborgare, som äga och odla denna, så kan varken egenkärleken eller ståndshatet jäva denna erfarenheten, att inom alla folkklasser finns redbara män med aktningvärda egenskaper. Själv har jag funnit dessa egenskaper i större och mindre mån i koja som hos den högt uppsatte.-

Det finns mycket mer att nämna om denne märklige odalbonde från Heinge.

Nämnas kan, att hans dotter Hanna född 1824 gifte sig med Ola Nilsson, Solhäll.

De kom att bygga det nuvarande Solhäll efter utskiftet 1830.

30 år i Starrarp!

Av Ewa Andersson och Lasse Petersson
Grönalund

För drygt trettio år sedan stod vi vid ett vägskäl i våra liv.

Byte av bostadsort var en av vägarna, alltså blev annonserna om fastigheter till salu det första som lästes i dagstidningen. Den där speciella söndagen i början av augusti 1973 lät annonsen om en avstyckad gård i Vollsjötrakten intressant, trots trädgårdsdammen. Alltså ställdes kosan mot Starrarp. Vi hittade naturligtvis dit. Oj, så mycket folk! Här hade man nog ingen chans till köp om nu stället skulle verka bra.

Det började rätt kul – mäklaren var en SBK:are, tjenare... (alltså gammal kompis med hund). Vi tog oss en funderare och efter några dar ringde vi kompiserna. Kåken var inte såld än.

Det införskaffades fakta kring tillgång till skolor, dagis och övrig service. Frenningebadet blev det lilla extra som passade oss utmärkt, likaså det besked om att sonen kunde börja lekas så snart vi flyttat in.

Alltså slog vi till och Grönalund blev vårt.

Flytten gick bra. Den enda allvarigare incidenten var när kartongen med bl.a. snapsglasen. Farhågorna för trädgårdsdammen besannades och efter flera våta ungar och hundar, fångades guldfiskarna in och den tömdes på vattnet. Det var ju ändå november månad. Dessutom hade förre ägaren annonserat sitt intresse i fisken.

Familjen på Grönalund,
fr v Pia, och Peter längst
fram, Ewa och Lasse bakom.

Det första rejäla mötet med vischan blev kvällen då gässen slaktades. Eftersom det var så nära Mårtenshelgen när vi flyttade in, fick de slaktfärdiga fjäderfäna stanna kvar och vi fick agera "Åsa gåsapiga".

Det hyschades mycket den kväll när djuren skulle tagas av daga. Det blev nog bäst om "stadsbarnen" slapp veta vad som försiggick i lagårn. Det gick bra ända tills en kniv sluntit och offret knackade på köksdörren vädjande om ett förband. Då säger minsta ungen: "Slaktar ni gässen nu?"

Hur är det man brukar säga om.....

Ett annat starkt minne är första mötet med sotaren. Ja, nu var det väl värst för sotaren. Med en taxhane med dålig erfarenhet av män i detta skrä, en riesenschnauservalp i bästa märkte varken husse eller matte att besökare var på gång, så det dröjde innan räddare infann sig. De framtida besöken annonserades omsorgsfullt.

Sen var det sonens möte med sina nya kompisar. Som kavat femåring fick mor bara följa med till förstugan i lekskolan. Inte förrän till julavslutningen besöktes aktiviteterna inomhus. Då satt ättelägget hela tiden under bordet och betraktade lekar med mera. Visst hade han meddelat att han tyckte språket var konstigt, uttryck som "hinn sian om vejen" var rena grekiskan för den som bara hört Limhamnsdialekten,men att inte deltaga i sång och lek!.... Modern blev fundersam. Så snart vårterminen började blev hon dock lugn, när "fröken" talade om att han gillade att sjunga psalmer! Favoriten var "Tryggare kan ingen vara". När vi där hemma ville höra vilken sång de sjöng på lekis stämde han upp med känd melodi till ovanstående, fast med texten "i Tryggaröd kan ingen vara....." Visst, det stämde ju. Sommarstugan som legat just i Tryggaröd var ju ett avslutat kapitel.

Långa härliga promenader för att utforska omgivningarna tog stor del av vår tid. Den unge mannen på cykel visade stolt på utsikten åt söder i Bjälkhultsbacken. Så mycket intressant han hade att berätta! Honom såg vi fram emot att träffa igen. Som ni förstår hade vi mött "bygdens son" Bertil P.

En av våra nära grannar blev riktigt betagen i farmor. Han ville att hon skulle gissa hur gammal han var. Hon svarade lite försiktigt att det är svårt att se åldern, speciellt på män i långt skägg. Då la Ekberg händerna över kinderna för att dölja hårbeklädnaden och sa: "Nu då??"

Vi blev lite oroliga när han dök upp, speciellt när farmor gästade oss. Då plockade han upp både frukt och grönsaker ur de ingrodda byxfickorna. En begynnande uppvaktning, eller....? Det finns många episoder att berätta om. När Lasse besökte Ekberg en gång, tyckte han att det luktade konstigt. Väl inne i köket fick han syn på Ekberg hukande över spisen med en handduk över huvudet.

"Vad gör du?"

"Jag immar mej!" förklarade Ekberg. I det emaljerade handfatet nedsänkt i den vedeldade köksspisen hade han hållt terpentin, som han drog in för att rengöra luftvägarna. Han visste nog inte att han hade en bomb i sitt kök!

Tänk att kunna dra ihop stora gäng bekanta till härliga midsommarfirande eller kräftskivor. Hundträningshelger med både allvar och fest hör också till. Med gott om plats både inne och ute har det varit många som besökt oss.

Bostadshuset en vinterdag. På sommaren syns det knappt inbäddat i grönskan.

Sen var det vintern. Som stadsbor var vi vana vid att plogning när det snöat gjordes omedelburs. Trottoaren skulle skottas, så att man kunde ta sig fram per fot. Den som inte skötte sig fick besök av polis Jönsson på cykel. Så var det på Limhamn i alla fall. Nu fick vi lära oss tålamod!

Att ha ett välfyllt skafferi hörde också till. Det gällde att se till att hela familjen var samlad när snöflingorna föll med vindens hastighet, oftast närmare stormstyrka alltså. Skolbussen stannade vid den gamla skolan i Starrarp och nu hade det aviserats att ungarna skulle skickas hem tidigare från skolan. Lasse pälsade på sig och tog sikte mot träden i skolträdgården för att lotsa hem dem säkert. Döm om hans förvåning när han plötsligt fick syn på den egna trädgårdshäcken efter en dryg promenad. Det var bara att börja om igen.

Så här såg det ut den vidunderliga snöintern 1979. Vart tog huset vägen? Den nya skidbacken var imponerande.

Den hårda snöintern 78-79 finns det mycket att komma ihåg om. Med vedpanna i källaren klarade vi oss trots allt riktigt bra. Rapporterna i radion störde förstas. Kunde inte de som skulle flyga ut förnödenheter till insnöade komma med godispåsar till ungarna?

Värst var det för röksugne Lasse, som efter ett par dar när den värsta nederbörden stillat sig, spände på skidorna och begav sig till Vollsjo. Det hade ju varit nyår utan raketer så Dahlqvists Järn var ett av målen. När sen grannen behövde hämta snökedjor i Frenninge fick våra risenschnausrar dra dem hem i vår stora fjällpulka.

Det har också funnits incidenter som man, när de väl är över, känner sig stolt över att ha fixat. När vi en julafton kom hem efter julfirande hos slakten fungerade inte strömmen. Sen vi konstaterat att det var något som vi inte kunde avhjälpa och att det bara var Grönalund som drabbats, plockade vi ihop elkablar och kunde få ström från Ingeborg och Lennart i skolan. Det visade sig att vår elkabel var avplöjd. Den flitige lantbrukaren som jobbade på julafton! Någon hjälp fanns inte att få förrän man firat julen färdigt.

Som tur var hade vi lagat till det mesta av julmaten innan så juldagsfirandet på Grönalund kunde traditionsenligt genomföras.

Vi har fått vara med om mycket här. Så blev det infört att damerna fick närvara på majgillet, dans i vägskälet drogs igång, dansbana byggdes, hyllande av bygdeskalden med både promenad, kaffedrickning och diktläsning. Syföreningsauktionen med luciatåg av bygdens barn blev startsignalen för julfirandet. Ibland gick det hett till när enriskransarna bjöds ut. Alla herrarna såg chansen att slippa binda dem själv.

Att åka pulka efter hund är populär vintersysselsättning. Här åker Pia efter Rickie. Peter väntar på sin tur.

En stor begivenhet blev också firandet av Skumpen med Skumpaspelet. Vi båda deltog lite i bakgrunden, Ewa med några utställningsskärmar och Lasse såg till att raphönsjakten blev dramatisk. Fåglarna införskaffades av en bekant som bedrev uppfödning. Sen skulle de hållas vid liv till speldagarna randades. Det gällde att få dem att flyga upp bakom buskarna i precis rätt ögonblick och i rätt riktning så att publiken inte missade dramatiken. Inte gick det att träna innan heller.

Idéen om att utse någon till Årets Skump kläcktes vid köksbordet på Grönalund! Vilken succé! Att ha instiftat Frenningebygdens nationaldag känns fint.

Minnena är många. Det kan finnas anledning att återkomma med flera i senare nummer av Hårderupsposten.

Vi kunde inte i vår vildaste fantasi tro att vi skulle bli så bra bemötta under vår tid här. Vi var ju trots allt inbitna stadsbor, visserligen med ljuva barndomsminnen från våra morföräldrar på vischan. egna trädgårdshäcken efter en dryg promenad. Det var bara att börja om igen.

VÄLKOMNA TILL HÖNSHUSET !

Jag tänkte att jag skulle passa på att önska Er välkomna att under påsken 2004 besöka Atelje Hönshuset i Bjälkhult. Samtidigt vill jag berätta historien bakom förverkligandet av en dröm.

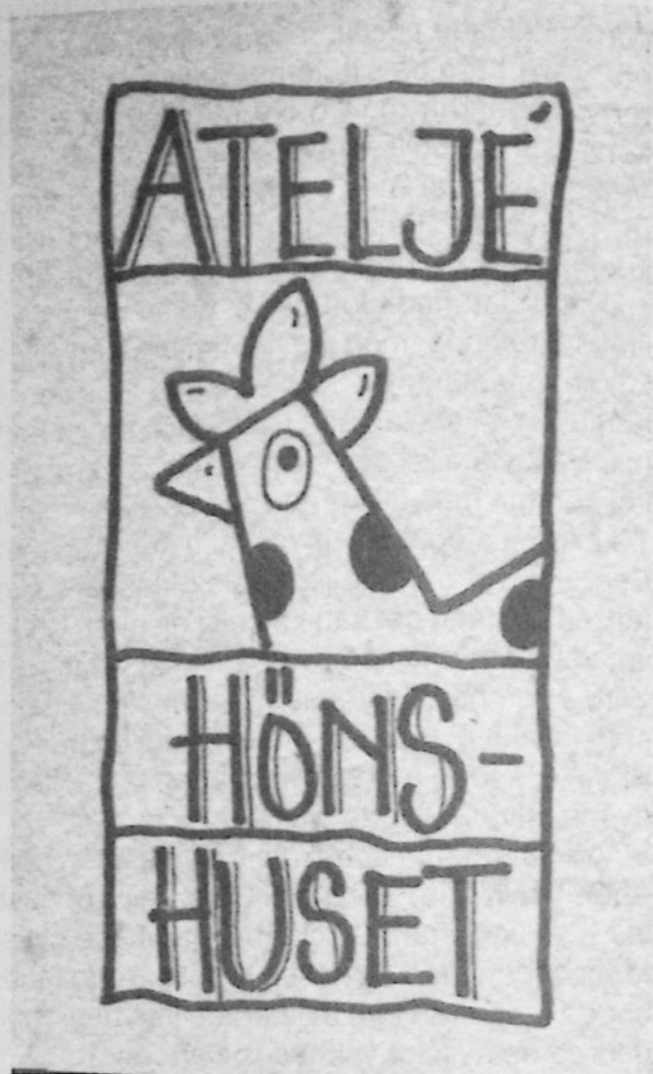
När vi för ganska exakt 6 år sedan flyttade till Bjälkhult hade vi tänkt oss att vi skulle ha några höns och jag började planera för hur ett höns hus kunde inredas. Det var då det slog mig att jag faktiskt här hade ett utrymme som jag skulle kunna använda till mitt stora intresse – keramik. Så nu började planeringen för en atelje i stället. El och vatten, golv, isolering, innerväggar..... de flesta vet säkert att det är mycket tid och arbete som måste investeras när man drar igång ett byggprojekt.

Arbetet avslutades i somras, ett och ett halvt år efter startskottet och det var härligt att få börja inreda med bl.a. drejskiva, arbetsbord och en relativt stor, elektrisk brännugn. Lyckan var total, när jag så kunde slå mig ner och åter börja arbeta med leran och känna att nu var man i mål. I nästan 20 år har det varit en önskan att få ha ett utrymme där man bara kan vara kreativ och få skapa.

Under påsken 2004 kommer jag så att delta i Konstrundan Mittskåne och håller då öppet hus i fyra dagar fr.o.m. lång-fredagen 9/4 – 12/4, kl. 10-18 alla dagar.

Arbetet pågår för fullt med att färdig- ställa en blandning av bruksföremål och mera skulpturala alster.

Carina Agee

Av: Sofie Ohlsson
och Anja Persson

Player 1

En solig lördag förmiddag begav vi oss till Player 1:s replokal i Starrarp. Redan när vi kom ur bilen hörde vi musiken. Vi steg in och mycket riktigt, Player 1 var i full gång med att repa. Det var hårdrocksbandet Nirvanas låt "Smells like teen spirit" de spelade och det hördes mycket bra. Vi stod där en stund och lyssnade på Paul, Pontus, Daniel, Martin, Jessica, Malena och gästartisten Christoffer, Malenas pojkvän. Sedan var det dags för intervjun och vi slog oss ner i en soffa.

Hur började nu allt då?

Jo, det började med att Paul och Daniel snackade om det på olika fester, mest på skoj till en början. Deras två kompisar Simon och Jörgen ville också vara med och starta ett band. De funderade löst på det under hela 2001 och 2002, men sedan sa Paul: "Nä nu jäklar i det köper jag en bas" Sagt och gjort. Men ett band kan ju inte enbart bestå av en basist. Så Daniel köpte en elgitarr och de frågade Martin Frick om han ville vara med och spela trummor. Men Jörgen och Simon då? Nej, Jörgen bor i Sjöbo och Simon bor i Malmö och de hade därför svårt att få tid att ta sig till Starrarp var och varannan helg för att spela. Nu var det i alla fall Paul på bas, Daniel på elgitarr och Martin på trummor, en bra början! I våras tillkom även 3 nya medlemmar. På Simons 20-års fest blev Pontus tillfrågad om han ville vara med och spela elgitarr. Några veckor senare på Daniels 20-års fest frågade de även Malena och Jessica om de ville vara med som sångare. Malena och Jessica sjunger annars i Stella Vox, ungdomskören i Frenninge – Vollsjö församling. Nu var de äntligen ett helt band och de började repa hemma hos Paul på helgerna. Efter bara några veckor fick de sin första spelning. Bertil frågade dem om de ville spela på musikfesten i Puus. De tackade ja och började repa flitigare. Tyvärr kunde inte Pontus vara med eftersom han var på konfirmationsläger, men då fick de istället tag på en välkänd Starrarps bo, Ingemar Nilsson, som ersatte Pontus. Deras framträdande blev väldigt lyckat. Efter det har de bytt replokal och försökt repa varje helg och när de själva har haft tid. Det är ungefär så det började och ser ut nu.

Vad är det för musik ni spelar?

- Det är allt från 50-talsrock till dagens hårdrock

Hur många låtar kan ni nu?

- Vi kan cirka 10 låtar utantill.

Har ni funderat på att börja skriva egna låtar än?

- Ja vi har börjat på en, men den är långt ifrån färdig. Vi har även omarbetat låten Diana.

Är ni nöjda med er först spelning i Puus?

- Ja, det är vi!

Hur ser framtiden ut?

- Vi fortsätter att repa och vi har tänkt att ha en spelning för vänner och bekanta om ett tag.

Vi tackar för intervjun och önskar er lycka till!

Player 1 består av:
Paul Andersson, 21, elbas
Pontus Åkerblom, 15, elgitarr
(leadguitar)
Daniel Persson, 20, elgitarr
(rythmguitar)
Martin Frick, 20, trummor
Jessica Sjöstedt, 17, sång

"SILVADDEN" OCH KATTEN "TIGER"

Av Knut Thulin
Ödåkra

Om någon i sitt kattliv kunde ställa sig in och fjäska för lite kliande på magen så var det katten "Tiger". När han anade att något gott väntade kunde han i ilfart komma med svansen i vädret. Troligen var han en produkt av en trånande marsjning. Varför han kom till gården fanns det inga svar på. Orädd dök han upp en kväll vid mjölkningsdags. Med en morrnig körde han bort de övriga kattorna från den nydoftande mjölkskvätten som fanns i ansjovisburken på "tilled" (platsen bakom korna). På kort tid blev han den bestämmande bland gårdens katter. Hans attityd till främmande hankattar var rå och brutal. På kort tid rev han motståndarnas öron till trasor. Vi barn avgudade katten. Ropade vi hans namn kom han från ingenstans och ville ha smekningar. Några egentliga fiender hade han inte utom möjligen drängen som inte gillade den där lismande strykningen mot benen. "Tiger" glömde sig ibland och då hände det sig att han av drängens toffel fick sig en luftfärd. Drängen hade flera kor att mjölka. När en ko var färdig skulle mjölken silas. Silen bestod av en överdel och en siddel bestående av två runda nätförsedda skivor och en del med stora hål som genom vridning fastsattes i silens nedre kant.

Mellan de nätförsedda delarna var lagt en "silvadd" som kunde rekvireras från mejeriet. Denna "vadd" hindrade små smutspartiklar att komma ner i mjölkkanan. När mjölken och silningen var färdig togs silen isär för diskning. "Silvadden" innehöll lite mjölk när den kastades bort. Vid dessa tillfällen var "Tiger" med. Troligen passerade inget muslik mellan två "silvaddar" vilket orsaka kronisk förstoppning. En tid efteråt fann vi barn kattlikt omsvärmad av både vanliga flugor och de mer grönskiftande. Vi sörjde djupt men vi hade också läst i historieböcker om Karl den tolfte likfärd. En bår iordningställdes av lövade grenar ovanpå placerade vi liket av "Tiger". Fyra bärare sörjde för att katten kom till sitt sista vilorum en dag i sommarens hetta.

HEMBYGDSBÖCKER OM FRENNINGE

Hårderupsposten utges nu för 33:e året av Bertil Persson som redaktör jämte medarbetare, en stor kulturgärning. Dessutom är Bertil sedan början av 1980-talet en intresserad medlem och sekreterare i Föreningen Frenningeboken, som bedriver forskning i socknens historia och har hittills utgett följande böcker, som med benäget tillstånd här annonseras:

1. **Frenninge socken genom tiderna**, utgiven 1987 med 355 sidor. Pris 100 kr.
2. **Mollerödsgården och Frenningebygden** med Pehr Jönssons Dagbok, utgiven 1991 med 279 sidor. Pris 90 kr.
3. **Frenninge socken i ord och bild genom 100 år**, utgiven 1995 med 304 sidor. Pris 150 kr.

Vid köp av samtliga band, 300 kr.

Böckerna kan hämtas hos Gösta Persson, Frenningevägen 26. Tel. 0416/30351 eller sändas med post, då porto tillkommer.

Föreningen Frenningeboken önskar God Jul och Gott Nytt År genom Karl-Erik Rignell.

ÅRETS SKUMP

Utmärkelsen Årets Skump tilldelades i år Gunnel Dahlqvist, Frenninge som under många år med bravur utövat spettkaksbakningens ädla konst och givit Frenninge-Vollsjöbygden god renommé i vida kretsar! Skumpens Dag fick i år flytta in på Ågården, eftersom vädret var både kyligt och opålitligt. Men det gick bra ändå. Brännbollsturneringen kunde genomföras som planerat med Vallarum som vinnande lag.

Därefter förflyttade sig publiken till Ågården där Christer Stureson från Frenninge Sparbank delade ut rosor till brännbollsspelarna för vinsten. Nytt för året var att Malte Olofsson hade tillverkat ett mjölkbord i miniatyr avsett för den lilla mjölkkanan, som utgör inteckningspris till brännbollsvinnarna.

Det var Katarina och Jan Ek, som med sång och musik bjöd publiken på omväxlande underhållning. En lite speciell underhållning stod Arnold Äventyraren för när han berättade om intressanta och verkligt udda upplevelser från sina resor i främmande delar av världen. Sedan var det slutligen dags för utdelning av medalj och diplom och blommor till Årets Skump, med trumpetfanfar och allt som hör till.

FÖRSÄLJNING, SERVICE OCH HANTVERK I BJÄLKHULT, HÅRDERUP, SKUMPARP OCH STARRARP

Crown Enterprise. Försäljning av kemisktekniska produkter, presenter m.m.
Maria Lundgren, Starrarp. 0415-13125.

Hästsläpsuthyrning, Mats Mårtensson, Skumparp. 0415-42163.

I-A Trä o Smide, Inge Andersson, Starrarp.
Allt inom bygg. 0415-42025. Mobilitel. 0708-264609.

Jan Månssons Maskinstation, Hårderup. Utför diverse jordbrukskörslor och grävning.
0415-42029. Mobilitel. 070-6799099.

Kennel Flywheel's Chinese Crested powderpuff. Helen Olsson, Skumparp. 0415-42163.

Per Lundgrens åkeri, Starrarp. Flyttningar och div. transporter. 070-9768101.

Sjölins Maskinstation, Starrarps ora. Utför jordbrukssysslor och grävning. 0415-42185.

Snickare Karlsson, Starrarp. 0415-42079.

Sune Sörenssons Bil, Starrarps ora. 0415-42022.

Åkermans Fjäderfarm och Grönsaker. Hårderup och Vallarum. EU-godkänt gårds-
packeri. Arne Åkerman, 0416-32111.

VÅRFESTEN PÅ ÅGÅRDEN

Efter jul kan ni gärna anmäla er till den stora Vårfesten på Ågården i Vollsjo i början av mars.
Det blir mat och dans. Anmäl er till Gertrud 0416-30407 eller Ann-Christin 0416-30014.

DANS I HÅRDERUPSHULT SOMMAREN 2004

Midsommarafton, dans som vanligt både på eftermiddagen och kvällen.
Musikfest den 10 juli kl 13 - 24. Dans på kvällen.

INGEN BJÄLKHULTSPROMENAD

Bjälkhultspromenaden upphör åtminstone tillfälligt. Vi hoppas kunna hålla minnet av skalden Nils Eklund levande på andra sätt. T.ex. vid Musikfesten i Hårderupshult eller som här i Hårderupsposten.

B a r n s i d a -

03

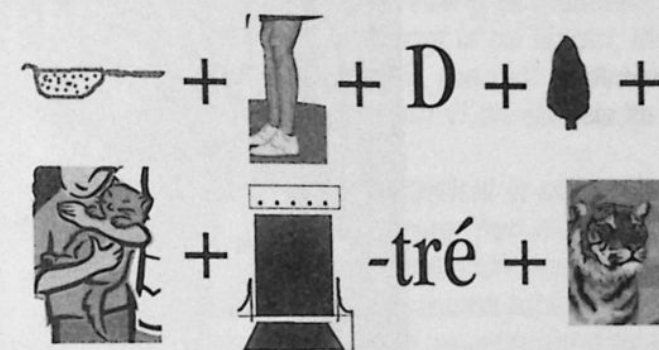
Eva frågar Adam:
- Älskar du mig?
- Ja vem annars?

Gissa från vilken text meningarna kommer och vem som skrivit texten.
Alla texter finns med i tidningen.

1. Hans attityd till främmande hankatter var rå och brutal.
2. Den äldsta nu läsbara inristningen är från 1953 men jag har tidigare läst både 1947 och -49.
3. Alltså slog vi till och Grönalund blev vårt.
4. Jag avundades Lennarts matsäck, han hade strösocker på smörgåsarna, jag hade så triviala pålägg som hemmaystad ost, korv eller sylta.
5. Hans kloka råd räckte till för alla, icke minst småfolk

Och så lite klurigt för de yngre. Lös rebusen!
Svaret står på nästa sida. Lycka till!

Skicka in författarens namn och överskriften till:
**Sofie Ohlsson
Frenningeberg
270 33 Vollsjo**
eller
**Anja Persson
Starrarp 7
270 33 Vollsjo**
och vinn 20 kr!
Lycka till!

- Hjärtat besvärar mig, doktorn.
- Var inte orolig, vi ska nog få stopp på det.

I Förra årets tävling vann Anna Olsson från Teckomatorp! Ett varmt grattis till dig från "redaktionen" (priset kommer hem direkt i brevlådan). Det rätta svaret på förra årets tävling var: "En helt vanlig dag" och de "luriga" bokstäverna var k och p.

Vi som gjort denna sida heter Sofie Ohlsson och Anja Persson. Om du är nyfiken på vem vi är så har vi faktiskt varit med på en framsida till Hårderups posten (nummer 26)! Så kolla gärna där!

FÖDDA UNDER ÅRET

I Bjälkhult har vi hittat den här familjen, som består av Bror Ahlin och Natassja Heimbrand och lille Emanuel. På stenen invid den nyanlagda dammen står följande inskrift med runor:

Bjelka vattenspegel anlagd av Bror Grävare och Stig Bandföse och 2 gånger Lars Bandföse. 2002.

I Skumparp ställde den kvinnliga delen av familjen upp för att visa upp lillasyster Amanda. Fr.v. Carolina, mamma Helene Olsson och Carola.

Den nya familjen i Starrarps skolahar också utökats. Pappan Pelle Lundgren med lilla Marielle. Och så ser vi mamman Maria och storasyster Sabina.

Rebusvar:
Silvadden och katten tiger.

MUSIKFESTEN I PUUS

I förra årets utgåva av Hårderupsposten finns en artikel om fiolspelemannen i Puus, Anders Perssons liv. I somras firades hundraårsminnet av hans födelse med en musikfest vid hans för festen.

Rutinerade musiker och sångare blandades med nybörjare i en kavalkad med stor musikalisk bredd och variation.

Omkring 60 musiker och sångare deltog och trots den lite kyliga och regniga väderleken, så kom ganska mycket publik. Allt som allt ca 400 personer.

Östra Sallerups Kulturhus, som var medarrangör, visade delar av sin verksamhet och sålde grillad korv. Föreningen Frenningeboken visade och sålde böcker, tidningar och musik från Frenninge/Långarödsbygden. Verner Persson visade gamla bilder och berättade om sin far, spelemannen Anders Persson.

Detta kommungränsöverskridande arrangemang lovordades i ett tal av Hörby Fritids representant Kjell Lundgren. Han ville se en fortsättning.

Högtidstalet hölls av kantorn i Frenninge/Vollsjö, Ingela Bertilsson, och eftersom, av naturliga skäl, inte alla Hårderupspostens läsare fanns på plats, så tyckte vi att det fanns anledning att med Ingelas tillåtelse publicera talet, som är en lovsång till musiken:

- *Vad är det som gör att vi alla har tagit oss långt ut på landet, långt ut i skogen, rakt ut i Guds fria natur? Det finns säkert många skäl, men ett är det primära! MUSIKEN! Och framförallt kring glädjen i musiken är det som vi samlats idag. Helt fantastiskt, tycker jag!!!*

Har ni tänkt på att musiken och tonspråket faktiskt är det enda språk som är lika i alla länder runt hela vår jord. Du kan kommunicera med människor från Kina, Afrika eller Grönland, bara du har noter. Det är unikt. Noter och notsystemet är världsomfattande. Men det hänger inte bara på de där svarta prickarna på linjerna. Man kan faktiskt kommunicera utan noter också. Jag är en hängiven beundrarinna av alla de som har melodier i huvudet, som kan allt utantill. Ibland när man är på fest och det finns ett piano i huset, blir man då och då tillfrågad om man inte kan spela något. Finns där då inte noter blir svaret: Nej, tyvärr. Så alla ni som spelar efter gehör, jag beundrar er!

Musiken berör oss alla på olika vis. För en del är den klassiska musiken bäst. Andra upplever dansbandsmusiken som bäst. För en del är jazz det främsta. Lovsången i en gudstjänst, då man känner sig buren för en lång tid framåt. Sången och hejaklacken på en fotbollsmatch kan lyfta vem som helst, eller varför inte gunget på en rockkonsert, när man känner musiken rent fysiskt.

Ja, alla har vi säkert varit med om märkliga sinnesstämningar, som vi hamnat i, och som man varken kan beskriva eller förklara. För de berörde oss på ett alldeles, speciellt sätt just då i det sammanhanget.

Jag har själv upplevt det många gånger vid olika tillfällen. Jag har kommit på mej själv med att stå och tänka: Om alla fick uppleva detta, ja, då hade vi inte krig i världen. Ja, som sagt, musiken berör oss alla.

I mitt arbete som kantor, blir jag mer och mer fascinerad, allt eftersom åren går, över att det finns så mycket olika slags musik. Det försöker jag också få mina körsångare att inse. Därför får de prova på att sjunga både högstämnda koraler, gospel, folkmusik, Evert Taube-sånger m.m. För jag tror faktiskt att det är så, att man blir en bättre körsångare, om man får prova på lite av varje. Framförallt är det mycket roligare. Att musiken har en läkande kraft på oss alla är numera vedertaget. Man mår helt enkelt bra av att lyssna på eller utöva musik.

Musiken är alltså livsnödvändig. "Sluta aldrig att sjunga eller spela", säger jag till mina ungdomar i körerna. "Leta upp en kör eller en orkester där du kan fortsätta att sjunga eller spela i om Du flyttar härifrån". Håll musiken levande!!! Och med de orden vill jag avsluta mitt tal och samtidigt tacka för hedersuppdraget att hålla högtidstalet här idag.

Som sagt: **Håll musiken**

Vacker sång fick vi höra på musikfesten i Puus. T.v. ser vi Eva-Karin Oldén, Ingela Bertilsson och Sandra Persson. T.h. ser vi Kjell-Åke Persson spela tillsammans med brodern Nils-Ove.

T.v. Sofie Olsson och Christina Alsén spelade melodier på tvärflöjt och t.h. är det Kerstin Ekström och dottern Hanna som sjöng visor.

Frosta spelmanslag, bestående av Ingrid Olsson, Eva Blad, Caroline Brede och Lena Haraldsson.

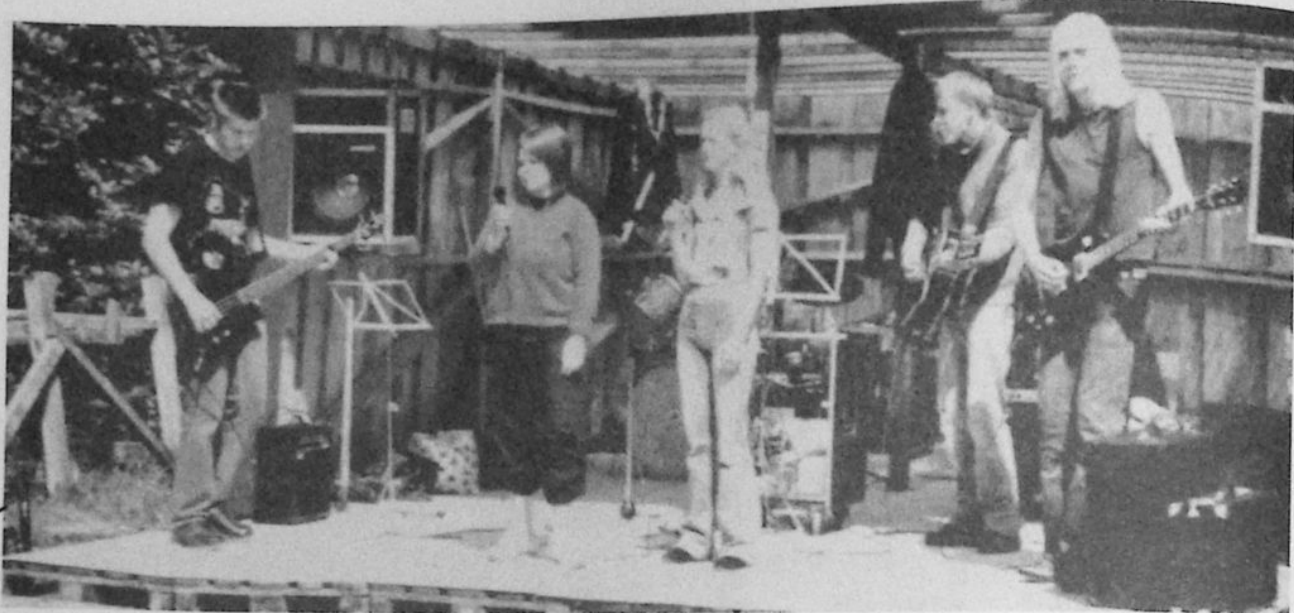
De dragspelande tvillingarna Bert Elofsson och Berit Ottosson medverkade också på musikfesten.

Yngsta deltagarna, Pia Olofsson och Åsa Novak från närbelägna Brägnahult och Långaröd spelade blockflöjt.

En välljudande trumpettrio bestående av Andreas Eriksson, Emil Åkerblom och Anders Larsson.

Vi fick också vara med om premiärspelningen för Starrarpsrockbandet Player 1, bestående av Paul Andersson, Jessica Sjöstedt, Malena Persson, Daniel Persson, Ingemar Nilsson (tillf. medlem) och trummisen som inte syns, Martin Frick.

Raskens spelmän från Ystad spelade både från scenen och som här bredvid. De spelade i Puus tillsammans med Börje "Ramona" och Sven-Börje Fält.

Härligt och verkligt "buskaspel" förekom också. Som här: Erik Nilsson, Nils-Olof Nilsson, Manfred Frid, Karl-Åke Lähnn och Kjell-Åke Persson.

Övriga medverkande på musikfesten var Knut Thulin, som inledningsvis läste bygdemål. Susanne Lantz Svensson, sång. Henric Falkenberg, trummor. Harry Helgesson, dragspel. Alexandra Ahlberg, tvåflöjt. Laura Ekblad, Malin Sahlé och Dan Pålsson, klassisk gitarr. Christina Persson, sång med Egil Holm på gitarr. Bengt Ingvarsson, dragspel och dottern sång. Kolingakapellet Snus på Tummen bestående av Sven Hallström, dragspel, sång, Svenne Håkansson, dragspel, Rolf Maurizson, gitarr, Leif-Arne Larsson, trummor, Ingrid Ohlsson, gitarr, sång, Jan Ohlsson, saxofon, m.m. Färsingagilletts spelmän bestående av Arthur Holmer och Ove Andersson. Henry Ekelund, solosång. Och Sven Ulatofta sjöng och spelade med Hemmalaget.

Hoppas vi inte glömt någon.

Det kom ett brev efter musikfesten i somras till Hårderupsposten via Hörby Kulturnämnd.

Kölleröd 2003-07-12

Jag har besökt musikfesten i Puus och haft en oförglömlig dag!

All denna underbara sång och musik stimulerade minnet, jag kände vemod, saknad, hopp och rik glädje.

Som jag har njutit av allt detta! Denna bedårande oas mitt i skogen, med en enkel och väl

fungerande scen, har skänkt mig så stor glädje och trivsel. Jag skall berätta om detta för många.

Människor har strålat samman, pratat, skrattat, lyssnat och njutit av matsäcken, medan musikaliska och kreativa personer har bjudit oss på sin konst, sin spelglädje, sin spontanitet och sin kunnsighet. Detta om något är livsglädje.

Hjälp oss och låt mig och många andra få åter uppleva detta underbara, som tändar stjärnorna i sinnet.

Jag vill tacka alla glädjespridare och önska dem varmt välkomna åter.

Ingegerd Larsson

Vi tycker, liksom brevskrivaren, att denna musikfest ska återkomma. Det kändes som om det finns både intresse och underlag. Dels finns ingen musikstämma i vare sig Hörby eller Sjöbo kommun. Vi tror också att det bland lokala musiker och sångare finns en vilja och glädje i att komma samman och spela under opretentiösa former. Att nybörjare här får möjlighet att visa vad de lärt och få känna hur det är att stå inför publik. Vi tror också att allmänheten vill komma samman och se, höra och njuta av musik och sång.

Vi tror också att det lokala föreningslivet i våra kommuner här skulle kunna ta tillfället i akt och få tips och idéer om underhållning vid sina sammankomster och arrangemang. Det finns i detta avseende tankar om att starta en lokal "artistförmedling". Behovet vet vi finns.

Vi tror också att kringarrangemangen går att utveckla. T. ex. visa upp och sälja hantverk i nya och gamla former. Det kan bli en kulturfest med stor bredd, både vad gäller musik och övriga aktiviteter.

Vi har en perfekt plats för detta. Dansplatsen i bokskogen i Hårderupshult.

Tiden är redan bestämd. Lördagen den 10 juli 2004, hela eftermiddagen och kvällen. Välkomna med tips och idéer till Sven Ohlsson, 0416-30671 eller Bertil Persson 0415-42116 eller Ingrid Olsson, 0415-62009.

Vi vill tacka alla musiker och sångare och publik för er medverkan i Puus och samtidigt hälsa alla välkomna till ny musikfest i Hårderupshult den 10 juli, sommaren 2004. Där finns plats för ännu fler.

HÄRLIGA SOMMARBILDER FRÅN FESTEN VID MÖLLEDAMMEN

FÖRSÄLJNINGSTÄLLEN FÖR HÅRDERUPSPOSTEN: Sune Sörenssons Bil, Starrarps ora, Frenninge Livs, Frenninge Trädgård, Vollsjö Färg och Spelhörna, Bengt i Östraby, Sollivs i Öneköp, Ringsjöbygdens Bokhandel i Hörby och Anders Färghandel i Sjöbo.
Adress till Hårderupsposten: Starrarp 7, 270 33 Vollsjö. 0415-42116. 070-6016130.